

Osudoví kamarádi

TEMNÉ ČÁRY

LINDA CHAPMANOVÁ
mladá fronta

Osudoví kamarádi

Temné čáry

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

Linda Chapmanová

Osudoví kamarádi: Temné čáry – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

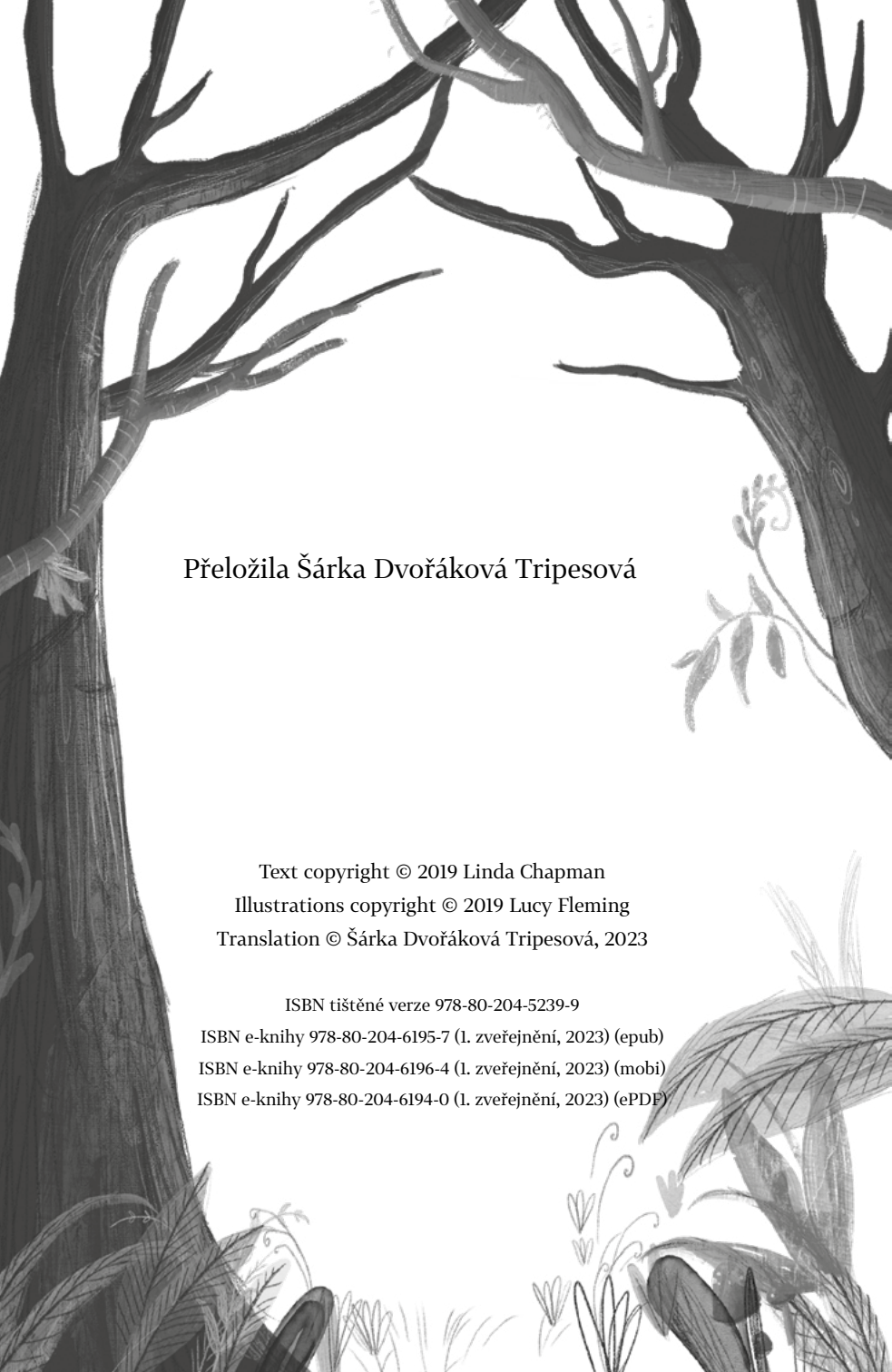
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Osudoví kamarádi*

TEMNÉ ČÁRY

Přeložila Šárka Dvořáková Tripesová

Text copyright © 2019 Linda Chapman

Illustrations copyright © 2019 Lucy Fleming

Translation © Šárka Dvořáková Tripesová, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-204-5239-9

ISBN e-knihy 978-80-204-6195-7 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-204-6196-4 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-204-6194-0 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Osudoví kamarádi*

TEMNÉ ČÁRY

LINDA CHAPMANOVÁ
ILUSTROVALA LUCY FLEMINGOVÁ

mladá fronta

Vodopád z hvězd padal do překrásné tůňky, vedle níž stála sněžná sovička a vlčice se stříbřitou srstí. Obě zvířátka soustředěně sledovala obraz, který se vynořil na vodní hladině – šedovlasá dáma v něm držela jakýsi třpytivý černý kámen.

„Nějak se mi to nepozdává, Kulíšku,“ promluvila vlčice. „Ta žena je zahořklá a zaslepená a má v úmyslu ublížit nově vyslaným Osudovým kamarádům.“

Sovička přikývla na souhlas a máchla

křídlem přes vodní hladinu. V tu ránu obraz staré dámy zmizel a přetvořil se na výjev, ve kterém si čtyři desetileté dívky povídaly v pokojíku. Byla tam s nimi čtyři zvířátka – liška, kocour, srnečka a zrzavá veverka. Oči všech byly zbarvené nezvykle – do indigově modré. Byla to zvířátka ze světa kouzel.

Vlčice se zadívala na jednu z dívek – měla špinavě blondáté vlasy po ramena a oči, ve kterých se zračilo odhodlání. K boku se jí

líkala liška, hlavu měla položenou na dívčině rameni.

„Majka se tolik podobá své babičce,“ řekla vlčice.

„Doufám, že je po ní také tak odvážná a chytrá,“ pronesla vážně sovička. „Tyhle čtyři dívky a jejich kouzelná zvířátka

budou muset být opravdu statečné, pokud se rozhodnou zastavit člověka, který ovládá temné čáry. Budou muset spoléhat na svůj instinkt, své přátelství – a ze všeho nejvíc na to, co jim napovídá srdce...”

KAPITOLA PRVNÍ

Majka Zelenková seděla v tureckém sedu na své posteli. Prostoupila ji kouzelná moc a ona měla pocit, jako by se každičký centimetr jejího těla třpytil. Její kouzelné zvířátko, liška Kapradinka, seděla vedle ní, Majka však upírala zrak na zrcátko, které držela v dlaních. Dveřmi do pokoje doléhal hlas Majčiny starší sestry Káji, která volala na maminku, že nemůže najít svou oblíbenou sukni.

„Ukaž mi, kde je Kájina sukně,“ zašeptala Majka.

Povrch zrcátka se zablýskl a objevil se na něm obraz. Byla na něm červená sukně – ležela zmuchlaná pod komodou v Kájině pokoji.

„Mám ji!“ řekla Majka potěšeně. Když s kouzlením teprve začínala, trvalo jí celou věčnost, než se vůbec napojila na kouzlo hvězd, teď už se jí to dařilo téměř okamžitě.

Majka uměla kouzlit od té doby, co se Kapradinka a ostatní kouzelná zvířátka ocitla ve světě lidí, aby si tu našla své Osudové kamarády. Pouze ti, kdo na kouzla skutečně věří, mohou rozumět řeči kouzelných zvířátek. Společně se pak snaží pomáhat lidem tím, že se napojí na kouzlo hvězd proudící mezi těmito dvěma světy. Každý z Osudových kamarádů získal jiné kouzelné schopnosti, a pokud je využil pro dobrou věc, posílil se tím proud kouzel.

Kapradinka šťouchla Majku čumáčkem a polechtala ji svou hebkou srstí. „Tolik se v kouzlení zdokonaluješ!“ řekla liška.

Majka nasála onu důvěrnou vůni – vůni trávy v lese za teplého podzimního dne. „To je dobře. Musím být silná, pokud chceme zastavit člověka, který ovládá černou magii, ať už je to kdokoliv. Všichni musíme být co nejsilnější.“

Majčiny tři nejlepší kamarádky Lotka, Róza a Ivet patřily také k Osudovým kamarádům. Společně přišly na to, že někdo v okolí pomocí černé magie povolává Zlouny, čímž proud kouzel slábne. Zlouni jsou totiž zlí duchové, kteří do lidského světa vnáší trápení a neštěstí, a právě Osudoví kamarádi je mohou pomocí těch správných kouzel poslat zpátky mezi stíny.

„Najdeme člověka, který Zlouny povolává, a zabráníme mu v tom,“ prohlásila Kapradinka. „Sejdeme se dneska s ostatními?“

„Ano, později dopoledne jdeme k Ivet. Říkala jsem si, že bych se cestou mohla stavit u tety Marušky.“

Teta Maruška bývala kamarádka s Majčinou babičkou, která už bohužel zemřela. Byla jediným dospělákem, o kterém Majka věděla, že umí kouzlit – nepatřila k Osudovým kamarádům tak jako Majka, ale uměla kouzlit pomocí drahých kamenů a křišťálů.

Majka zaslechla, jak její sestra zase cosi křičí na odpočívadle mezi jednotlivými patry domu. „Ups, ještě jsem Káje neřekla, kde ta její sukně vězí.“

Jen co Majka otevřela dveře svého pokoje, Kapradinka za třpytu hvězd zmizela. Nikdo z Majčiny rodiny o ní nevěděl – svět kouzel musel před lidmi, kteří na kouzla nevěří, zůstat utajen.

Kája stála na samém vršku schodiště a volala: „Už jsem se dívala *úplně všude*!“

„Tak si obleč něco jiného,“ navrhla maminka.

„Já si ale chci vzít tamtu sukni!“

Majka vstoupila do Kájina neuklizeného pokoje a přispěchala ke komodě. Přikrčila se. Zrovna v tu chvíli vešla do pokoje Kája. „Co tady jako děláš?“ zeptala se.

„Říkala jsem si, že ti pomůžu hledat tu sukni,“ odpověděla Majka. „Je to ona?“ Vytáhla zpod komody Kájínu červenou sukni.

„Jo!“ vydechla Kája. Hned ale svraštila čelo. „To tys ji tam dala?“

„Ne!“ ohradila se Majka. „Jen jsem správně odhadla, kde by mohla být.“

Ve dveřích pokoje se objevila maminka. „Kájo, máš tady strašlivý binec. Není divu, že nemůžeš nic najít!“

„Mami! Majka našla moji sukni!“ radovala se Kája. „Jen tak dál – nacházej ztracené věci. Jak to jen děláš?“

Majka skryla úsměv. Kdyby tak Kája tušila, jak se věci mají! „Asi jsem prostě v hledání dobrá.“

„Ty seš snad jasnovidka,“ řekla Kája a nespouštěla z Majky oči. „Měla by sis zřídit kanál na YouTube!“

Majka se tomu vysmála, ale pomyslela si, že by si odteď měla dávat větší pozor, k čemu kouzla používá.

„Kájo, nemyslím si, že by Majka byla *jasnovidka*,“ řekla maminka a usmála se.

„Já si spíš myslím, že se špatně koukáš. Teď se honem převleč, hodím tě ke kamarádce.

Co budeš dneska dopoledne dělat ty, Majko?“
chtěla vědět paní Zelenková a společně
s Majkou vyšly z Kájina pokoje.

„Máme s holkama sraz u Ivet doma.
Mohla bych se cestou stavit u tety
Marušky?“

„Jistě,“ souhlasila paní Zelenková.
„Maruška tě vždycky ráda vidí. Vyříd' jí,
že se u ní brzy stavím na šálek čaje.“

„Dobře,“ řekla na to Majka a seběhla ze
schodů.

KAPITOLA DRUHÁ

Majka projížděla na kole ulicemi pobřežního městečka, ve kterém bydlela, a studený listopadový vzduch ji štípal do tváří. Podzim už se nadobro překulil do zimy – větve stromů byly téměř holé a slabá vrstva jinovatky pokrývala travnatou krajnici.

Když projížděla kolem místních lidí, usmáli se na ni a pozdravili ji. Těžko uvěřit, že ve městě byl někdo, kdo ovládal temné čáry a chtěl ubližovat ostatním. Majka a její kamarádky si ale už poradily se Zlounem

ukrytým v zrcátku, který způsobil, že Kája žárlila na svou nejlepší kamarádku, a také se Zlounem našeptávačem uvězněném v zahradním trpaslíkovi, co vyplňoval přání jedné malé holčičky tím nejhorším možným způsobem. A minulý týden se utkaly se Zlouny strašouny, kteří byli schovaní ve čtyřech žlutých natahovacích panáčcích. Ti měli zase prsty v tom, že se to, z čeho měli lidé největší strach, stávalo skutečností. I tomu naštěstí ale Majka a její kamarádky přišly na kloub a Zlouny z natahovacích panáčků poslaly zpátky mezi stíny.

Musíme přijít na to, kdo má všechno tohle na svědomí, usmyslela si Majka.

Pak seskočila z kola a opřela ho o zeď Maruščina domku. Sklouzla pohledem k sousednímu domu napravo a cítila se provinile. Vzpomněla si totiž na to, jak spolu s kamarádkami podezíraly paní Křivou – podivínskou sousedku –, že to ona ovládá